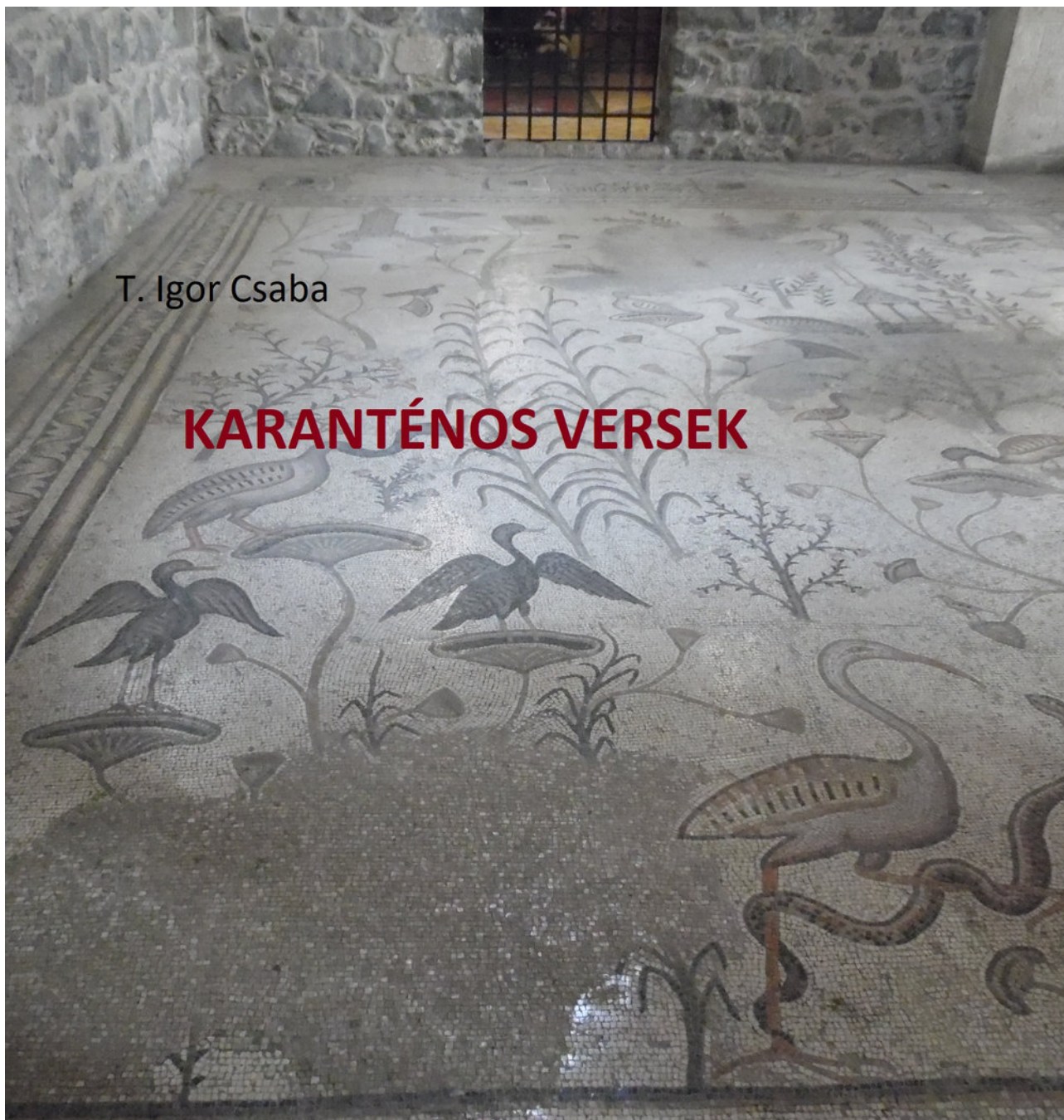

T. Igor Csaba

KARANTÉNOS VERSEK

T. Igor Csaba

Karanténos versek

A versek illusztrálására felhasznált grafikák Farkas Dorottya munkái

Tartalom

Ballada év végére	4
Kísértet-járta ház.....	5
Percemberkék maszkarádája.....	6
Torzon borz.....	7
Újévi köszöntő	8
Ünnepelünk.....	9
Vesztett kutyák.....	10
Virág, pille	11
Bölcsődal, melyet Ilona énekelt a kis Nemvaló ágya fölött.....	13
Jégvirág	14
A „repülő sas” orchideára.....	15
Repkény és rózsza	16
Táltosének.....	17
A gazdag pénze	19
Levél Attila bátyámnak. Az öregedésről és az alkotásról.....	20
Nálunk még a napfogyatkozás is rész(l)eges!	21
Egy elvadult kert.....	22
Lehullt csillag	23
Elmélkedés a mai hazai kovid térkép fölött	24
A mai időkre	25
Chrétien mester szerelmes balladája Marie de Champagne-hoz	26
Fekete varjak.....	27
A vándor	29
A kánya balladája.....	30
Gender és kender	33
Lóbiztató.....	34
Utóélet. Zách Klára	35
Alkalmi vers november végéről Búzaházán.....	36
Tolvajiskola	37
Új Táblák üzenete	38
Üzenet utódoknak	39
Vörös alkonyat.....	40
Mégis Karácsony	42

Ballada év végére

Múlik ez az év is, üsse most már a kő!
Nem is akármilyen jön majd, hanem szökő.
Szökjünk tehát véle a jövőbe mi is,
próbájuk ki mit hoz, most szép, s fiatal is!
De bármi fiatal év legyen kezdetben
majd csak megöregszik ő is decemberben.
Most üljük hát torát ennek az óévnek,
míg a következő mutatkozik szépnek.

Hátha, amit kérünk, valósággá válik,
persze attól is függ, hogy ki és mit áhít.
Hisz akinek most a kívánsága szerény,
az, ha tesz is érte, lesz majd arra remény.
Míg akinek vágya az egekbe törne,
ha igaza lesz is, inkább menekülne.
Hát csak vígan! Igyuk a saját borunkat!
Feledjük ha tudjuk éledett korunkat!

Aki pedig ifjú legyen szerény végre!
Tanulja, hogy nem hull minden az ölébe!
Sültgalamb szájába magától nem kerül.
Táljáról malac is visítva menekül.
És ti, drága hölgyek, olyanok legyetek,
amilyennek mutatja „asszony” nevetek.
Asszony, vagyis úrnő. De kedves, nem zajos.
Mert zajos asszonnyal együtt élni bajos.

Ajánlás

Kívánom magamnak és kívánom másnak
Hadd legyen jó éve, nemzetnek, s hazának!

2019. december 30.

Kísértet-járta ház

Mállik a vakolat, omlik a ház.
Benne egy sötét kísértet tanyáz.
Csak rezgő körvonalat mutat
annak, aki kincs után kutat.
De állj csak szembe vele ha jó,
meglátod sok még benne az erő.

Nem nagyon jó, de nem is rossz,
csak játszani akar, magányos.
Nem csoda, hisz már régen ott van
abban a szomorú, bezárt zugban.
Hát jobb, ha bólintasz, s továbblépsz,
majd csak megeszi egyszer a penész...

Talán csak belátja majd akkor,
hoggy véget ért a hős lovagkor,
amikor lovagok s kisasszonykák
a nagyteremben a táncot ropták,
előkelően járták a táncot!
S ma már hiába csörget láncot.

(2019 őszén)

Percemberkék maszkarádája

Ja igen! A Pillanat*? Se jövőjük, se múltjuk.
Ahogy azt biológiából megtanultuk,
mint élő fán rágó rusnya féreg,
amely nem látszik, takarja a kéreg.
Számukra az élősködés az élet.
Amit más termelt, az nekik amin élnek.
Mint tapló a fán, úgy rágnak a nemzet testén,
ami egyszínű volt, szivárványra festvén.
A kemény támaszt szivacsossá tenni
s a mások javát, amíg van, mind megenni.
S bemocskolják, amit meg nem zabálnak.
Ha semmi sem maradt, tovább csak akkor akkor állnak.

2019. december

* A legrövidebb életű emberileg használható időintervallum. Idegen szóval „Momentum”.

Torzon borz

Háromfejű ember hátán magányos vadállat ül.
Ő a torzon borz, ő az csak, egyedül.
Hiába próbálják rákenni másra,
ő az, csak, és nincs neki társa.

2019. november

Újévi köszöntő

A fejére állt a Világ.
Elgyengült, meg is öregedett.
Mint aki megunta magát
és másokból is elege lett.

Segíteni nem tud senki ember
elszállt az óra, vigadjunk!
Végét éri a december,
borba fojtjuk az agyunk!

Elszállt az óra és az év is,
kellene már valami más!
Így kívánom hát nektek én is,

s erre biztat az áldomás,
Valósuljon meg a remény is!
Legyen vidám a folytatás!

Az újévben pedig legyen mindenki:

Nyekk!
NYugodt,
Elegáns,
Komoly,
Kitartó.

2019 január 1.

Ünnepelünk

Ünnepeljünk!

„Büszkén, csendben, de makacsul!”

Akkor is hogyha csillagpor hull,

vagy ha mások rajtunk nevetnek!

Mutassuk meg az embereknek,

hogy még vagyunk, hogy még leszünk.

Nem könnyű elbánni velünk.

Ünnepelünk!

2019. március 18.

Veszett kutyák

Mintha veszett kutyák habzó szájjal üvöltenek,
hogy nem bírja eldönteni az ember,
undornak adja meg magát, vagy félelemnek?
Vagy sajnálja azt, akit Isten ezzel ver?

2019. november

Virág, pille

Repül a virág és libben a lepke.
Mindkettőnek szép, könnyű szárnya van.
Az ember nézi, nincsen is meglepve,
csak égő, sóvárgó vágya van.

2019. október

Bölcsődal, melyet Ilona énekelt a kis Nemvaló ágya fölött

Menj el fiam, menj el, Nagy Erdő országba!
Annak közepibe, ott levő dombjára!
Ott, azon a dombon van egy szép, magas fa,
annak jobb oldalán van négy vastag ága,
annak bal oldalán öt vékonyabb ága.
Az ágai között egy magas sudára.

Hágy fel édes fiam mind kilenc ágára!
Kilenc ágon átal szép magas sudárra.
Azon a sudáron egy sasmadár fészkel,
annak a tojását valahogyan vedd el!
Azzal a tojással gyere le a földre!
Amikor leértél, tojást csapd a földre,
hogyan szerte törődjön sok ezer izinkre,
ne féljél attól se, hogyha a sas csipked!
Úgy sem csíp tovább, ha a földet elérte.
Abból a tojásból jól lakik a néped.

Aztán pedig menjél messzi tó mocsárhoz,
abból a nagy tóból végy vizet magadhoz!
Azzal a vízzel majd gyere ide, haza!
Azzal mit hozol, a nép szomját olthassa.
Ám vigyázz, a tóban emberevő sárkány
él, a vizére féltékenyen vigyázzván.
Nem szabadulsz attól, erővel se harccal,
csak az eszeddel, csakis ravaszsággal.

Ezt tegyed, így tegyed fiam, egyetlenem,
mert csak ha sikerül, segíthetsz népeden.
De még így sincs vége, jaj még így sincs vége!
Mert a nagy jóléttől lesz sok ellensége.
Sok ellenség ellen harcnak sosincs vége,
ha egyet meggyőztél, másik jön helyébe.
Egyik nagyon ravasz, másik nagyon erős!
Öregisten segítsen meg, hogy mindent legyőzz!
Jaj! Hogy mindent legyőzz!

Marosvásárhely
2020. január 05.

Jégvirág

Díjnyertes fényképre válaszul

Az ablakon jégvirág cifrádzik,
szinte látni, amint nő csendesen.
Aki belül van, most csak az nem fázik,
ha ugyan begyújtott rendesen.

De sebj, másféle virág is lesz még!
S jól érzi majd magát a kedvesem.
És lesznek még csendes, meleg esték,
s élünk majd, mint eddig, szerelmesen.

Marosvásárhely
2020. február 04.

A „repülő sas” orchideára

Mintha szeme volna egynémely virágnak,
körülnéz s meglátja, hogy milyenné válhat.
A kínai, kacsát termő fát már meg is szottuk.
Középkorban is ismert volt, eddig is tudtuk.
Most meg ez a sas lett az új látványosság,
nincsenek szobrászok, hogy így megalkossák.

Búzaháza

2020. február 13.

Repkény és rózsa

A repkény és a rózsa.

Érdekes így, együtt.

Az egyik örökzöld, a másik azt mondja:

„Ne tovább, csak eddig!”

Marosvásárhely

2020. március 3.

Táltosének

(Az ősz, de még igazából nem nagyon öreg táltos, széttelkintvén az őt figyelmesen hallgató falu népén, megütötte a nála levő zeneszerszámot, amely az ütögetésre valami hangot adott, amely úgy hallatszott, hogy „dzumm... dzumm... És elkezdte.)

Amit most mondok, az való!
Tanúm a fű, a fa, a ló!
Dzumm... dzumm... dzumm!

Volt egy öregember, s annak három fia.
Szép fényes vitézek, három szép dalia.
Sosem volt közöttük irigység, versengés,
szeretettel éltek, céljuk a segítség.
Ám király fiának hirtelen halála
az ő életüknek is lett változása.
Az irigy királyné azt hitte, az öreg
a trónt önmagának vélne szerezni meg.

Fia halálhírére beteg lett a király.
Azóta az ágyból sem bírt felkelni már.
Ki volt szolgálatva kényére-kedvére,
bízni kellett mindent a feleségére.
Asszony hiúságát papok legyezgették,
idegenek voltak, semmibe se vették
népnek vagy országnak jó hírét, jó létét,
inkább mesterkedtek annak elvesztését.

Az öreget is lám, börtönbe vetették,
ígérvén neki, hogy kivizsgálás lesz még.
Ám a hóhért küldték, hogy kiszúrja szemét.
Így királyságra alkalmatlanná tegyék.
Akart, vagy nem akart trónra törni elébb,
mindegy volt immár, mert vak koldussá tévék.

Hallotta király a szörnyű tragédiát,
elbúsult, s hívatta a vén három fiát.
Hogy az öregember a sebében meghalt,
legény a királyhoz menni egy sem akart.
Vélték, hogy nekik is életüket veszi.
„Jobb lenne elfutni, amíg lehet. Messzi.”
De anyjuk könnyögött, menjetek, ha hívott!
Mi történt, abban tán bűnös nem is ő volt!

Nem is illik ilyen vitéznek elfutni!
Halljátok meg előbb, mit akar mondani!
Lehet, nem akarta! Lehet, nem is tudta!

Menjetek! Mégiscsak ő az ország ura!
Mentek is a fiúk, bárha nem jó szívvel,
tapogatózva nyakuk gyakorta két kézzel.
Ám a király nem volt harapós kedvében.
Az ágyához őket odahívta szépen.

– Látjátok – így szólott – én nyomorék, beteg,
meg sem tudom ülni királyi széket!
Az én helyemben már mások uralkodnak.
Így ölték meg orvul szegény rokonomat.
Most tehát én kérlek ágyban fekvő beteg,
ha tudtok, az országból ma elmenjetek!
Ki tudja mi történt betegsége óta?
Fenve már a pallos, áll már a bitófa?

Menjetek hát, kérlek, amíg tudtok, szépen!
Országnak, s nekem is ez a reménységem!
Világos beszéd volt, hallották mindhárman.
Meg sem is álltak már hetedhét határban.
Előbb a cseheknek fejedelmét kérve,
később lengyel honban érte őket béke.
Béla ott is maradt. András és Levente
nyugalmát már csak az oroszok közt lelte.

Ajánlás

Hallottátok immár, mi és hogyan történt.
Beteg király fölöttük nem ült már törvényt.
De most az a hír jár, haza fognak jönni!
Itt van már az idő, lehet reménykedni!
Én ősz öreg ember tán már meg se látom
de tudom, jósolom: Nagy lesz majd országom!
Így szólt az ősz molnár, fehér hajú táltos.
Aki él, meglátja, igaz lesz-e már most!

Dzumm... !

Marosvásárhely
2020. március 3.

A gazdag pénze

Keservesen sír a gazdag.
Elszakadt az életmadzag,
s mint ahogy az meg van írva,
nem vihet biz' pénzt a sírba.
A halál szól: Ne ríj komám!
Hazudott az öreg imám!
Sírba viheted a pénzed,
de mit sem érsz vele, NÉZZED!

Búzaháza
2020. március 24.

Levél Attila bátyámnak. Az öregedésről és az alkotásról

Kedves Bátyám!
Fura könyvet küldtél.
Netán az öregség tévedései közé merültél?
Ezt nem hiszem!
Hiszen,
alkotsz még s aki alkot, annak a halál semmi.
Legfeljebb attól fél, hogy nem tudja befejezni.
És különben is, aki szőlőt művel annak,
bár napjai ugyan számlálva vannak
nem elmúlás a halál, csak átmenet
egy másik, végtelen világba úgy lehet.
Ahol szintén lesz társ, végtelenül.
Hisz ma már tudjuk, az Univerzum sincs egyedül.
Végül is mindegy, én ilyenformán látom.
Ember, növény, állat, mind jó barátom.
(Kivételt nem képez, talán csak a medve,
de neki meg úgy sincs sohase' jókedve.)
Tehát, mint mondtam eddigi művem nőhet.
Még érzem magamban az alkotóerőmet.
S Te sem vagy másképp, hisz egy vérből vagyunk.
S amúgy is egy srófra jár agyunk.
Hát legyen is így! A vénséget feledd el,
s folytasd tovább megújult alkotókedvvel!

S ne gondolkozz ilyeneken máskor,
Testvéri szeretettel... az alkotásról.

Marosvásárhely
2020. június 2.

Nálunk még a napfogyatkozás is rész(l)eges!

A kocsmából kijövet
meglazítjuk az övet.
„Ráfexünk” egy autóra,
mit se számít az óra.

Hanem aztán csak felkelünk,
támolyogva hazamegyünk.
Kapunk majd a sodrófával,
pereskedünk a világgal.

Mért ütlelsz mondd te asszony?
Nincs aki téged... felvidítson?
Ilyesmiért nekem ne ess!
Ládd már a Nap is részeges!

Búzaháza
2020. június 21

Egy elvadult kert

I.

Mint elvadult kert, melyben a gyom égis ér,
a gyümölcsfákat gomba s fertőzés eszi,
gazdája nincs, gondozást hiába kér,
egér, görény, vadállat még szomorúbbá teszi.

Alkonyat után bemenni életveszély.
S a szomszédok hiába teszik meg amit kell,
ők is megkapják azt amit hoz az éj.
Tudással nincs mit tenni érte, csakis hittel.

Leányok, asszonyok leginkább félnek tőle.
De férfiember is ha lehet, elkerülne
nem tudva, benne farkas vagy tán medve ülne.

Jobbnak látja tehát, ha nem kér belőle.
Hát csak van. Szenny, rothadásszag párállik csak tőle.
Mintha tolvajok hagyták ott, menekülve.

Marosvásárhely
2020. június 14.

II.

Valamikor pedig még szép kert volt a jámbor.
Gyönyörködve nézték azok, akik látták.
Hanem ahogy sokszor megtörtént már máskor
meghalt amikor elvesztette gazdáját.

Lassan eltűnedezték a sétáló szerelmesek,
elrepültek sorra az énekes madarak,
a virágok sem voltak már szépek s kedvesek
méhek helyett kerültek darázs- s szúnyoghadak.

Eleinte még nem látták arcán a halált,
csak borzongva fázott az aki arra járt.
S nagy fehér virágok ontottak dögszagot.

Beléndeket látott, bürköt és maszlagot,
mit egy alvilági isten rosszkedvében adott.
Nem az üde szépet látta a néző, csak a kárt.

Nagyvárad
2020. június 18.

Lehullt csillag

Lehullott már a csillag, eltörött a lant,
az élet lefojtva pislákol alant.
Nem biztos most már semmi, ami volt vagy van,
csak a hazugság zeng, zúg diadalmasan.
Nem igaz, hogy az ember még ember is volna.
Talán az Isten is lemondott már róla.
Sikertelen teremtés, selejtes a mű.
Amit csak tesz vagy mond, az eredmény szörnyű.
És még dicsekszik is nyomorék szörnyeteg,
mondja, hogy ő az, a „homo sapiens”!
Hát ha ilyen a bölcs, milyen az ostoba?
No, ezt sem fogja megérteni soha.

Marosvásárhely
2020. augusztus 10.

Elmélkedés a mai hazai kovid térkép fölött

Jönnek haza szabadságra
a külföldön dolgozók,
pénzt az elhagyott országba,
nekünk meg vírust hozók.

Marosvásárhely
2020. szeptember.

A mai időkre

A pénzes-zsákok most azt vették az eszükbe,
hogy pusztuljon a beteg, öreg gyenge!
Így mondtak súlyos átkot a saját fejükre
mert pusztul ki jólétüket megteremtette.

Nem lesz helyette másik, hát csak lássák,
sokuk bár valóban öreg és beteg.
De nem lesz majd ki átadja tudását,
s lesznek buta, felelőtlen gyermekek.

Így pusztulnak majd ők pénzük tetején,
minden hibának megvan a maga ára.
Hisz nem értenek semmihez, henyén

mint vírus pusztul, ha meghalt már gazdája
s nem élősködhet tovább tetemén.
Így jár mind, aki hóhért küld a világra!

Marosvásárhely,
2020. augusztus 16.

Chrétien mester szerelmes balladája Marie de Champagne-hoz

Mint ifjú költő, nagyon sokat vártam,
hogy a szerelem majd meglátogat.
Ám a nyomában mindhiába jártam.
Jaj, s fájdalom keríti sorsomat.
Ó, úrnóm de hát mit is reméltem
Sötétben sírva, ha eljött az éj?
Bárhogy szeretlek is, ki alig éltem,
egyedül kínozott maró szenvedély.

Van bár tudásom, de nincs származásom.
Magiszter vagyok, s mégis ostoba.
Champagne-i Mária te vagy éji álmom,
vagy most mondom meg neked, vagy soha.
Mikor a fehér papír fölé hajoltam
s neved leírtam, szinte láttalak!
Görnyedt testtel is Világ Hercege voltam,
te meg csillogó, fehér nőalak.

Ajánlás

Most már tudom, hogy túl sokat akartam.
Tűnő fény vagy, papírra álmodott,
Légy hozzám kegyes, hisz nem múltott rajtam!
Sorsom ez, mely öröktől így adott.

Marosvásárhely
2020. augusztus 23.

Fekete varjak

Hát Afrikáért ma nem kell messze menni.
Idejön úgyis most, az egész nem semmi!
Jönnek sunnyogva, határokon bujkálva,
átkozva azt aki őket majd dajkálja.
Csapatostul jönnek most mint a varjak,
nem hagyják, hogy bármit a nyakukba varrjak.
Hogy földrészüket már sivataggá tették,
hozzánk jönnek, hogy itt is ugyanazt tennék.
Szomorú idők, pocsék egy nemzetség!
Aggódva nézzük, hogy vajon mi jöhet még!
Unokáink talán meglátják, ha lesznek,
ha a nagyapák ma ellene nem tesznek.

Marosvásárhely
2020. szeptember 1.

A vándor

(Vers Chrétien mester keleti utazásáról)

Buján tenyésző erdőn, hatalmas fák között
úttalan út vezet, kanyarog sehova.
Nem lép az útra, csak ki hazátlan, üldözött,
ha eltaszította családjá és hona.
A kényszer hajtja erre, semmiképp a remény,
hogy mégis menni kell, nem tudva, rá mi vár.
Mérges növény mellette, mögötte meg kemény,
csattogó foggal dühös farkas és medve jár.

Titokzatos az ősz, a vándor félve lép.
Helyben maradni nem mer, jobb ha megy tovább.
Hisz addig is míg mozog, még él valamiképp.
Ha ráesteledik, lát iszonyú csodát.
És annak az erdőnek vége tán soha nincs.
Lépked csak fel a hegynek, mindig csak felfelé,
nem csábítja lápon égő tűzben sosem volt kincs.
Úgy megy, mint akit csillag hív, biztos jövő felé.

S valóban úgy tűnik, hogy ismerős helyre ér.
Ritkulnak tán a fák, és nem rémítik vadak.
Kerül számára hely és kitágul a tér,
talán nincs vége még, halála elmarad.
Azóta is keletre és vissza, vándorol,
kilencszáz éve titkos kincset visz magával,
csak megy előre, nyugalmat nem lel sehol,
vélt szerelemmel, sehol sincs hazájával.

Ajánlás

Kincset visz, rejtett emberi tudást,
s helyette visszafelé majd másikat.
Így megy tovább, évszázadokon át,
amíg a lánc végleg meg nem szakad.

2020. augusztus 23.

A kánya balladája

Mező szélén oszlop áll magába'.
A csúcsán ül egy méretes kánya.
Az a madár időnként elrepül,
vadászni megy, s utána visszaül.

Az országúton autók suhannak,
zajuk, füstjük nem érdekes annak.
Rezzenetlen, fejét büszkén tartja,
ha meghalna, akkor is úgy halna.

Ősz van immár, száraz lett a rét is,
s az erdőben sárga a levél is.
Kevés a víz a falusi kútban,
szőlőlevél mosolyog pirultan.

Vígan nevet szőlő közt egy lányka,
szüret után esküvőjét várja.
„Szőke legény elvesz majd engemet,
biztos ez, mert már egy éve szeret.

Csak most elment ő Németországba,
mivel itt szegénynek nincs munkája.
S ha nincs munka, hogy tart majd engemet?
De visszajön biztosan, mert szeret!”

Idő telik, szüret elmúlt régen,
vadlúd rajok húznak fenn az égen.
Szegény kislányt kerülgeti sírás:
„Mért nem üzen, miért nem jön írás”?

Oszlop hegyén bólogat a kánya,
„Csúnya vírus leteperte, ágyra!
Lélegezni sem tud már, csak gépen,
legyél kislány türelemmel, szépen”!

Idegenbe nem hallik a sírás,
ámde csak jön hivatalos írás:
„Gyógyításnak magas a költsége,
ledolgozza, akinek nincs pénze!

A munkának kevés az értéke,
ezért nem ír az a Béla! Értve?”
Idő múlik, másik évkezdetig,
szegény kislány, már nem reménykedik.

De azért vár, szorítva vitézül
a fogait, míg bele nem kékül.
Januárban a jeges szél süvölt,
februárban medve, farkas üvölt.

Márciusban kopogtatás hallik
magas, csontsovány férfiú van kint.
Haja ritkás, őszesbe is vegyül,
homloka nagy, fejtetőjén fejül.

Szeme rebben, szava rekedt, méla:
„Nem ismeresz meg? Én vagyok az! Béla”!
„Te lennél az?” irtózik a lányka.
S az oszlopról elrepült a kánya.

Búzaháza
2020. október 04.

Gender és kender

(Válasz Attila bátyámnak egy mesekönyv kapcsán)

Kedves bátyám! Tekintve, hogy
én már a korban benn' vagyok,
bennem kárt nem tesz a gender,
sem szívásra való kender.
Így nyugodtan olvashatom,
akár jól megrágcsálhatom.
Bár angol tudásom gyarló,
helyenként csak kopár tarló,
nagyjából azért megértem
azt is amit nem is kértem.
Jobb nekem már ősz fejemben
foglalkozni elméletben.
De hogyha fiatalokban
az ilyen érzés fellobban,
nem lesz utódja sem mása!
S mit tehetne szegény árva,
mászhat újra fel a fára.

Marosvásárhely
2020. október 17.

Lóbiztató

Istállóban nézegetem
a Pegazust, ugyan húz-é?
De kötés van két szememen:
Inter arma silent musae.

Repülnék, ha repülhetnék
– Gyí te Pega, szállj magasra!
Ám csak kapkodja a fejét,
mint ki beszállt egy méhkasba.

Pedig sokan azt hiszik, hogy
csak elhatározás dolga.
Hiába intem: Ne kapkodj,
nem jutsz így, csak a pokolba!

Azt, már előkészítették,
jó melegre fel van fűtve.
Ám ahelyett jobb' szeretnék
egy nagy pohár sört, behűtve.

Két hadsereg acsarkodik,
haragjukban nincsen mérték.
Egyik erre sivalkodik,
s azt hiszi, amit véd, érték.

A másikat uszították,
csakis rombolásra kérték,
idegenek taszigálják,
s azt sem tudja, mi az érték.

Pegazusom, jó lovacskám,
pihenj tehát amíg lehet,
a jóízű meleg szénán!
Vagy látsz, vagy se még engemet.

Marosvásárhely
2020. október 27.

Utóélet. Zách Klára

A seb szélén már megszáradt a vér.
S a szerencsétlen lányt még csak hurcolják egyre
városról városra, s ahova elér,
kikiáltó ordít fenekedve:

„Mind így jár aki a király ellen lázad!”
Az Aranybullát már rég el is feledték.
Szétverték nemzetséget népet és házat,
semmi nem maradt belőle csak halvány emlék.

Nem is oly régen tündöklő ifjú szépség.
Visszataszító kísértet lett belőle.
Levágták orrát, ajkait letépték,
s kezén tíz ujját redukálták kettőre.

De ímé egyszer csak egy fehér barát
ki mezítlábbal az országutat járja,
magával viszi hírét és szavát:
„Most bosszulj meg engem, Dzsingisz kán unokája!”

Tanulság

Csak az bűnhődjön, ki a kardját kirántja!
Ártatlant kínozni népünknek nem szokása.
Idegen lélek idegen szívű királya,
Kegyetlenségedért fizet majd rettentő Poszáda!

Búzaháza
2020. október 31.

Alkalmi vers november végéről Búzaházán

Itt olyan köd van szerteszéjjel,
hogy a bagoly nem mer repülni éjjel
mert nekimegy fejjel a fának,
de akár még rosszabbul is járhat.
Kieshet csőréből az egér,
s eliszkol, mire vaksin odaér.
Egyébként éjszaka hideg is van,
a lámpa is nagyokat pislan(t).
Reggelre persze a dér mindent belep,
legyen az erdő, mező, vagy fatelep.
Az idő tehát igazi november végi.
Félig még őszi, félig meg már téli.
Kiszáradt villanyfákon egerészölyvek
ülnek sorban, nekik sem könnyebb.
Hidegtől gyorsabb lett az anyagcseréjük,
s attól vadászni van mehetnékjük.
Öt óra van, nincs már fény, semmi.
A sárkánynak is be kell már menni.
A ködben a végén még átázik,
s nem világít, csak reszket mert fázik.

2020. november 26.

Búzaháza.

Tolvajiskola

Lopnak hát most már mindent.
A szivárványt, narancsot, még a meleget is.
Rég szomorkodom is itt bent,
valaki tán majd ellop engemet is.
Ez most a divat, a pofátlanság,
a tolvaj, orgiájukat ülik, s tehetik,
mert akik magukat már bőven összelopták,
most a kis tolvajinasokat jól megfizetik.

Marosvásárhely
2020. december 08.

Új Táblák üzenete

Tüzet gyújtott a nap, a felhők vörösen égnek
De a fa levelei nem fogtak tüzet.
Vajon mit akart a Föld mondani az Égnek,
S az Egek Ura válaszul mit üzent?

Marosvásárhely
2020. december 08.

Üzenet utódoknak (egy hajdanvolt világrész emlékére)

Nincs már fehér, sem európai.
Szakadék tátong eddigi, s mai
közt. Nincs határ sem ami arra jó,
hogy embernek legyen fogózkodó.
Hogy megmutassa „eddig, s ne tovább!
Idegen az, mi téged vár odább”.
Máson s magunkon sem láthatunk ma át,
moslék világ lett, ordas világ.

2019. január 8.
Marosvásárhely

Vörös alkonyat

Itt van hát a naplemente.
Nézhetjük, hogy már lement-e?
Ha még nem ment, le fog menni,
s nem világít akkor semmi.

Azután majd sötétség lesz.
Csinálják a sötétséget
mind, akiknek az a dolga,
hogy világosság ne volna.

A Világban, az agyakban,
a szemekben és még abban
amit az ember csak képzel,
dolgozhat ésszel, vagy kézzel.

Semmi nem lesz egyértelmű
elveihez senki sem hű,
a logika el lesz veszve,
hej, embernek a keresztje!

Hej, Embereknek keresztje!
Gondolatok rendszerébe'
mindennapi valóságba
tántorgunk az éjszakába.

Veszedelmes éjszakába,
Bizonytalan éjszakába.
Vége sosincs éjszakába,
mindenki éjszakájába.

Búzaháza
2020. december 05.

Mégis Karácsony

Az égen sűrű felhő gomolyog.
A kisgyermek is mind komolyok.
Nem látható a betlehemi csillag,
talán ezúttal hasztalanul csillog.
Eltévedeznek a Három Királyok,
a kis Jézust nem vigyázhatjátok.
A pásztorok is pihenni térnek
több virrasztásból most már nem kérnek.

A barlang már félig be van temetve.
kevés ember sem igen fér el benne.
Piszkos pókháló át- meg átszővi,
mese és mítosz hamis égövi.
A népszámlálást a nagyvárosban végzik,
szegények fohásza nem hallik az égig.
Pedig csak szép időt kérnek, s ez elég kevés
de takarja láрма, és sok szennyezés.

„Lesz így megváltás?” kérdik egymást csendben.
Ám egyszer csak egy kis felhő félrelebben
s a Csillag rögtön vígan felragyog.
Meglátják mind, kicsik és nagyok.
A pásztor ébred, s elindul a király.
Időben mindenki a helyére talál.
Hát megszületett! Az ének zengve száll!
S mind ott térdel már a lábainál.
A Gyermeke lábainál.

Marosvásárhely; 2020. december 18.